

XERRADA AMB UN MONJO DE MONTSERRAT

Xerrada amb el germà Sergi de Montserrat

T'avorreix la vida de monjo?

No, en absolut. Entre la pregària i els treballs que realitzem, no tenim temps d'avorrir-nos.

Per quin motiu vas decidir de fer-te monjo?

Quan era petit vaig estar en l'Escolania i desitjava fer-me monjo per poder estar allà amb els meus amics. Quan vaig ser més gran, un dia, sentint l'Escolania, vaig sentir que allí era el lloc on volia estar i que volia ser monjo.

Vas tenir alguna parella abans de ser monjo?

Sí. Coneixia una noia en concret, una noia molt especial. Considero que si ens haguéssim casat i haguéssim tingut fills hauríem estat feliços, però a mi em faltaria alguna cosa, sentiria que no podria dedicar-me als altres, que és el que jo desitjo, perquè hauria d'ocupar-me de la meva família.

Sortiu del monestir?

Sí, nosaltres podem sortir quan vulguem. A vegades anem caminant a algun dels pobles del voltant, anem a comprar, al metge o a visitar algun familiar quan està malalt. Per exemple, fa poc vaig haver d'anar a veure el meu cosí perquè tenia càncer. Només té 18 anys. Ell em necessitava i hi vaig anar.

Què fas en el teu temps lliure?

Sortim a passejar pels jardins i a xerrar una estona. També rebo visites de gent que ve a explicar-me els seus problemes; moltes vegades són joves com vosaltres.

Així fas de psicòleg?

No ben bé. Tenim coses en comú, però el que fa un psicòleg és escoltar i donar consells i ja està. Jo faig més que això, el que faig és estimar-los, preocupar-me per ells i ajudar-los en tot el que puc.

Acomiadament:

Vull que sapiguen que aquest monestir té les portes obertes per a tothom i que podeu venir quan vulgueu a explicar-me qualsevol cosa. Per acabar, us dono un consell: sigueu feliços. Encara que no ho sembli, és possible trobar la felicitat.

Noèlia Sànchez
4t ESO
Abril de 2002